

9 augustus 2026

(19de zondag van het jaar)

Kiran Joy

Over het water lopen of de hand reiken?

Soms zouden we willen dat geloof ons boven alles uittilt. Dat het ons sterker maakt dan onze angst, sterker dan onze twijfel, sterker zelfs dan de stormen die door ons leven trekken. We zouden willen dat geloof betekent dat we niet zinken.

En misschien lezen we daarom het evangelie van vandaag zo gemakkelijk als een verhaal over de hoeveelheid geloof die Petrus heeft. Jezus zegt tegen hem: *“Kleingelovige, waarom hebt ge getwijfeld?”* En bijna automatisch horen we daarin: “Petrus, had ge maar wat meer geloof gehad. Dan was ge niet gezonken. Dan had ge gewoon over het water kunnen blijven lopen.”

Maar misschien gaat dit evangelie daar helemaal niet over. Misschien worstelen we met dit verhaal omdat we worstelen met het geloof zelf. Aan de ene kant willen we heel graag dat Petrus over het water loopt. We willen weten dat het mogelijk is. We willen die zekerheid voor de momenten waarop de boot van ons leven door de golven wordt geteisterd, wanneer

we ver van het vasteland zijn, wanneer de wind ons tegenzit, wanneer we worden achtervolgd door onze eigen spoken. We willen over het water lopen. We willen bewijs dat God echt bestaat en werkelijk aanwezig is. We komen allemaal wel eens in een situatie terecht waarin we zo'n 'over-water-lopen'-geloof willen.

Aan de andere kant zijn er ook momenten in ons leven waarop we hebben geprobeerd, geloof, als het ware te fabriceren, of er wat meer van te verwerven, alsof geloof iets is dat je kunt vergaren en opstapelen. Alsof geloof iets is waarvan ge een voorraad kunt aanleggen. Misschien moet ik wat meer bidden. Wat vuriger bidden. Wat minder twijfelen. Wat meer mijn best doen. Het zou mooi zijn als het zo eenvoudig was - alsof we ergens een extra grote portie geloof konden bestellen. Maar geloof laat zich niet afmeten aan hoe intens we bidden, of hoe zeker we ons voelen. En als over water lopen de maatstaf was, hoeveel geloof zou dan ooit genoeg zijn?

Velen van ons zijn opgegroeid met het idee dat geloven vooral betekende dat ge bepaalde dingen over God moest aannemen. Bepaalde ideeën, waarheden en leerstellingen accepteren — zelfs wanneer ge ze niet helemaal begreep of wanneer ze niet overeenkwamen met uw eigen ervaring. Geloof ging over *mijn* geloof in God. Maar wat als het evangelie vandaag de richting omdraait? Wat als geloof, meer gaat over wat God van ons vindt dan over wat wij van God vinden? Wat als geloof onze ervaring is dat God ons verlangt, naar ons toekomt en ons de hand reikt? Is dat niet wat Jezus doet in het evangelie van vandaag?

Ook hebben velen van ons geleerd dat geloven betekent leven met zekerheid: antwoorden hebben, niet te veel vragen stellen, liefst niet twijfelen. Een goede gelovige stond stevig. Een goede gelovige zonk niet. Wat als geloof juist de bereidheid en moed is om niet uit de boot te stappen, niet weg te rennen, niet te proberen iets te bewijzen, maar te blijven staan, zelfs als alles tot in de kern wordt doorgeschud?

Geloof gaat dus om meer dan goed en braaf zijn, harder bidden, of proberen steeds meer en beter te geloven. Hier is het punt. Hoe braaf Petrus ook was, hoe hard hij ook bad, of hoeveel hij ook geloofde, hij zou toch zinken. Het zou ons eigenlijk niet moeten verbazen dat Petrus begon te zinken. Zijn zinken was geen kwestie van geloof. Het was een kwestie van natuurkunde.

Er is een deel van ons dat tegen Petrus wil zeggen: “Wat dacht je dat er zou gebeuren? Waarom dacht je in vredesnaam dat je over water kon lopen?”

Mensen kunnen en zullen niet over water lopen. En daarom denk ik niet dat de kern van dit evangelie is dat Petrus te weinig geloof had om over water te lopen. Ik denk dat de kern van het evangelie van vandaag ligt in het hebben van genoeg geloof om je uit te strekken naar iemand die aan het zinken is. Dat is wat Jezus doet. “Jezus strekte onmiddellijk zijn hand uit en greep [Petrus] vast. “ Een geloof dat zich uitstrekt, zal altijd meer gewicht kunnen dragen dan een geloof waarmee je over water kunt lopen.

Petrus wilde misschien een geloof waarmee hij over het water kon lopen. En eerlijk gezegd willen wij dat soms ook. We willen een geloof dat ons sterk maakt, zekerheid geeft, problemen oplost en ons boven de chaos houdt. Maar misschien blijft zo’n geloof altijd te klein. Ik denk dat Jezus daarom tegen Petrus zei: *“Kleingelovige, waarom hebt ge getwijfeld?”* Niet als verwijt. Niet om Petrus te vernederen. Maar als uitnodiging om groter te denken over geloof. Want een groter geloof is misschien niet het geloof waarmee ik nooit meer zink. Een groter geloof is weten dat ik, wanneer ik zink, nog altijd mag roepen. Dat er een hand naar mij wordt uitgestoken. En misschien wordt mijn geloof pas echt groot wanneer ik, nadat ik zelf die uitgestoken hand heb ervaren, ook mijn hand durf uit te steken naar iemand die naast mij dreigt te zinken. Amen!